

iztekel. Žena se je hudovala nad mrazom. Pri tem sem jo zalotil in ji rekel, da bo radi tega mraz gotovo popustil. Pa čudno. Drugi dan je nastopil jug in v treh dneh je izginil sneg. Lefos sem ji svetoval, naj stori isto, pa pravi, da nima časa — najbrž ni imela kaj vkuhanega. Zoper mraz je dober tudi čaj, ki ima duh po petroleju; le poskusite, pa se bodele prepričali.

Fram. Dne 7. aprila se je vršil tudi pri nas sadjarski tečaj, ki se ga je poleg odraslih udeležila tudi šolska mladina. Predaval je ekonom Josip Ledinek ter nazorno pokazal, kako se umno sadi in vzgaja sadno drevje. Skoro vsak dan v marcu so zvonovi peli mrivaško pesem, zdaj odraslemu, zdaj otroku, skupno osmim mrlcem. Dne 6. aprila pa je v Gospodu zaspal Martin Repnik, po domače Perkec, daleč na okrog znan po svoji lesni obrti. Vsem večni mir, preostalim pa naše sožalje!

Regoza pri Hočah. V četrtek, dne 14. aprila smo spremili k zadnjemu počitku našega splošno priljubljenega sovaščana, posestnika in gostilničarja Karola Raitnerja, ki je umrl na posledični neozdravljivi bolezni, ki si jo je nakopal v svetovni vojni. Pokojni, ki je bil odlikovan z redom sv. Save V. vrste zapuščal vdovo s tremi nepreskrbljenimi otroci. Da je pokojni užival med svojimi sovaščani splošno spoštovanje in ugled, je pričala nepričakovano velika udeležba pri pogrebu. Hvala vsem, posebno cerkvenemu pevskeemu zboru in ognjegascem! Da bi mu bila lahka zemlja domača, ostalim pa dodeli ljubi Bog potrebno uteho!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Po letošnji dolgi zimi nas kliče in miče delo na vse strani, v vinograd, polje, gozd in sadovnjak. Brezposelnosti pri nas ne poznamo. Obeča se nam sadna letina, na katero že ljudje komaj čakajo, predvsem kajpada na ljube dinarčke za jabolka. Dne 13. marca so bile volitve v cerkveno konkurenčni odbor in so bili izvoljeni s glasno sledeči odborniki: Zifko Mihael in Ferdo Vogrin iz Korena, Krajnc Josip in Grajfer Franc iz Žikarc ter Pen Simon iz Jablane. Občina Korena je sprejela odlok, po katerem se bivša okrajna cesta Sp. Duplek skozi Ciglence—Sp. Koreno proti Sv. Barbari določa za občinsko I. reda. Občinski odbor je poslal skup-

no z občinami Sp. Duplek in Ciglence vlogo na banovinsko upravo, naj bo cesta banovinska ali pa naj da banska uprava prizadetim občinam vsako leto podporo za vzdrževanje te ceste. Občinski odbor korenski je tudi prepo-vedal po tej cesti promet z avtomobili. Vzhodne Slovenske gorice na levem bregu Drave so s tem prizadete, saj veže ta cesta okraje Maribor, Ptuj in Sv. Lenart. Občina Korena pa ima razven te ceste še drugih za 10 km vzdrževati. V Zimici je umrl oče tamošnjega župana Korošec, bivši dolgoletni župan in sodni cenilec. Naj v miru počiva! Franc Dertinek, 20 letni posestniški sin v Mali Zimici, je v nedeljo, dne 10. aprila zabodel z nožem v srca posestnika in očeta treh malih otrok 27 letnega Franca Jakopec na občinski cesti. Zabodeni je na izkrevavitvi umrl. Globoko je pretresla vest o tem celo okolico. Slovenski mladeniči, kdaj boste nehali s tako strašnimi pretepi in po-boji, kdaj bo konec žalostni pesmi noža? Ob velikonočnih praznikih so se žikarski in korenski fantje pri streljanju sprli tako, da so imeli vsi za pisanko razparano kožo, na belo nedeljo so težko poškodovali dupleški fantje enega korenskih, da si revež v bolnici išče zdravlja. Kdaj bo tega konec, se vprašujejo vsi pametni ljudje in majojo z glavami. Naša društva na vasi in tudi posamezniki naj bi fanta izobraževali in pripravljali za napredek v kmetijstvu, v gospodarstvu in jim dajali pošteno zabavo in jih vzgajali za viteško samopremagovanje, saj človek ni rojen za pohijanje. Zastopstvo posmrtninskega zavoda Karitas ima poverjenik Vzajemne zavarovalnice Josip Lešnik v Sp. Koreni; našim ljudem priporočamo to zavarovanje, ki ne pozna špekuliranja s človeškim življenjem, kot se je to v zadnjem času dogajalo. Na Belo nedeljo se je končal z lepo slovesnostjo I. gospodinjstvi tečaj, katerega je vodila tukajšnja učiteljica gđ. Jožica Peterlin. Tečaj je obiskovalo 11 deklet in so ga z zadovoljstvom dovršila. Dal Bog, da bi se ta gospodinjstvska šola leto za leto naprej vršila. Vsem pa, kateri so k temu pripomogli, iskrena zahvala za trud. Naše gasilno društvo priredi ob priliki župnega sestanka dne 2. junija veliko tombolo, na kateri bodo lepi dobinki, kakor moško kolo, žensko kolo, kladra drv, svinja, telica itd.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Tužno in žalostno so zapeli naši tomaževski zvonovi na veliki torek, dne 22. marca, katerih glas je naznanjal žalostno in strašno novico, da je ležalo na mrtvaškem odru v hiši žalosti truplo blagega krščanskega moža, odbornika v naši Savski občini in zvestega naročnika »Slov. gospodarja« Ivana Majcen, kateremu je nasilnež pretrgal nit njegovega življenja v 32 letu. Strašna novica je pretresla celo tomaževsko farno. Ivan Majcen je šel s svojo ženo dne 21. marca na mesarijo k sorodnikom. Vračala sta se proti domu ponoči na 22. marca ob drugi uri. Ko dospeta še kakih 50 korakov oddaljeno od svoje hiše, ju sreča J. Klemenčič s svojim prijateljem ter Majcena kar zabode naravnost v srce. Takoj se je zgrudil mrtev n tla. Uboga, vsa prestrašena žena je s težavo dobila koliko pomoči, da so ji ubogo žrtev pomagali odnesti v hišo. Koliko žalosti trpi uboga žena, ki je z ljubljnim možem preživela komaj osem let zakona. Kako je tudi napolnjeno žalosti srce materino in očetovo, pa tudi sesire in dveh bratov! Dva brata pa sta v Ameriki. Napadalec je razgrajal že več noči po vasi. Večer pred umorom je pretepel tudi iz naše vasi Jožefa Marina, ki se je vračal domov s svojega vrha. Da ga ni ubil, se ima zahvaliti ljudem, ki so slišali krik ter ga odnesli v najbližnjo hišo, kjer je strašno potolčen prenočil. Tretja žrtev to noč mu je bila njegov bratranec, ki se je isto noč pozno vračal domov iz Pristave; napadel ga je pred njegovo hišo, trikrat je zamahnil z nožem proti njegovim prsi. Da ga ni umoril, se ima zahvaliti očetu, ki je takoj po klicu »oče« spoznal svojega sina in mu hitro odprl vrata, da je bil v zavetju. Ker ta človek ni mogel dobiti tretje žrve, mu je potrl vse sipe na oknih ter grozil z nožem, da mu še bo prišel v roke. Napadalec se je skrival po gozdovih, orožniki pa so ga vendar ujeli in tako je sedaj v rokah pravice.

Negova. V ponedeljek, dne 4. aprila, je tukaj umrla previdna s svetimi zakramenti po daljši in mučni bolezni v 45 letu svoje starosti Jožefa Krajnc, posestnika v Radvencih. Pogreb se je vršil v četrtek, dne 7. aprila, od hiše žalosti ob prisotnosti znancev in sorodnikov. Naj bo na tem mestu izrečena hvala vsem,

Pozno zvečer po tem, ko se je bil sestal Belak s kugo v zagorskem Suhem dolu, si je poskusil omiliti žejo in prepoditi smrad iz ust s studenčnico na Bučah, predno se je začel vzpenjati navkreber proti ljubemu Pilštajnu. Še tako dolgi požirki mu niso pregnali speklina iz grla in ne smrdljivega okusa. Tolažil se je, da povzroča te nadloge le prvi strah, ki mu je pretresel in zmešal vso notranjost. Drugi dan bo vse dobro pri postrežbi gospodarice Eme.

Je prišvajdral Belakov Dreča še isto noč k Pištelakovim. Domačim se je zdel čuden, spremenjen po obrazu in govoru. Ni mu šla jed, pil pa je, kakor bi vlivaj v prepad, ker ga je nekaj peklo ter žgalo, povsod je vohal le trohno in gnilobo. Kljub prestanemu strahu, za starca daljnji poti, žeji in smradu pa je opisal zbranim tržanom sled kuge in srečanje z njo ob cesti v Suhem dolu. Pri poslušanju so plakali vsi na ves glas in jadikovali: »Sv. Marija, sv. Jožef, Rok in Boštjan, obvarujte nas lakote in kuge.«

Kužni izvidnik Belak ni zatisnil tisto noč po povratku iz hrvaške puščave smrti očesa. Niso

mu odganjale zasluženega spanja strašljive sanje, le žeja, speklina, ki se je pogrezala od grla v prsa in še dalje ter neznosni okus smradu. Andrej drugo jutro ni zajutrkoval, ni vstal k obedu, le pil je in bil zabruhel v obraz ter poln modrikastih oteklin. V noči je vpil na ves glas, da mu gori po drobovju, vrasle bunke so se odprle, začele so bruhati gnoj, ki je širil vzduh po — kugi! Reva Andrej ni prinesel iz zagorskega Suhega dola le opisa srečanja s kugo, njo samo, ki mu je izžgala življenje iz telesa junija leta 1578. Belak je postal na Pilštajnu prva smrtna žrtev kuge. Ko so izročali tržani njegovo truplo zemlji, so bili uverjeni, da že Zagorci niso pretiravali, resnica je tudi, da je Belak srečal kugo in je bil zanj ta sestanek smrti, ki je bila povabljen z radovednim izvidom v gorenjsko območje prazupnije Pilštajna.

Ni ostal Belakov Andrej osamljen glede okuženja. Enkratno srečanje kužnega izvidnika s črno marogasto kravo ni zbudilo na smrt le njega samega, skoro vse one, ki so poslušali ono noč Belakovo povest o sledovih kuge. (Dalje sledi.)

strani, da vzbudi zanimanje za ritanskega potepuha po celem svetu. Pred kratkem se je mudil rak v človeški podobi v Berlinu, bo prepotoval celo Evropo in se bo prikazal leta 1934 na svetovni razstavi v Čikagi.

Prav ima.

Markec: »Ivanček, staviva, da skočim višje kakor naša hiša!«

Ivanček: »Dobro, če to res moreš, ti dam svojo novo žogo.«

Markec je skočil par centimetrov visoko.

Ivanček: »No, in...«

Markec: »Jaz sem ti skočil. Zdej pa naj skoči še hiša. Bom videl, če bo skočila višje od mene.«

Markec je dobil žogo.